

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Solvuntur instantiæ Adversariorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

digata, sed extrinsecus à DEO communicata & participata.

§. III.

Implicantia create substantie supernaturalis.

11. Inferes ex dictis primò. Implicare creaturam, quæ in ordine naturali, sit tantæ perfectionis, quam sit complexum ex intellectu & lumine gloriæ; subique proinde per purum beneficium ordinis naturalis claram DEI visionem habeat connaturaliter debitam: quia cum ordo naturæ sit simpliciter inferior & imperfectior, quam ordo gratiæ, quantumcunque perfectionis addatur alicui creaturæ intra ordinem naturæ, nunquam tamen pertinget ad perfectionem supernaturalis ordinis gratiæ, sicuti nec venialia peccata in infinitum multiplicata pertingunt ad infinitam malitiam peccati mortalis.

12. Inferes secundò. Implicare creatam substantiam supernaturalem, cui lumen gloriæ per modum proprietatis (& consequenter etiam visio) sit connaturaliter debitum. Deducitur ex S. Augustino l. 11. de Civ. DEI. cap. 2. ubi sic habet: *Quantvis non omnis beata possit esse creatura, nec enim hoc munus adipiscuntur fera, saxa, ligna, &c. Ea tamen qua potest, non ex se ipsa potest, quia ex nihilo creata est, sed ex illo, a quo creata est.*

Ratio est primò. Si lumen gloriæ posset alicui creaturæ esse connaturaliter debitum, etiam forma ad quam ultimatò disponit, posset esse connaturaliter debita: sed est impossibile, ut essentia divina, ad quam nostro intellectui per modum speciei intelligibilis uniendam lumen gloriæ ultimatò disponit; sit alicui creaturæ connaturaliter debita; ergo etiam implicat talis creatura, cui lumen gloriæ sit connaturaliter debitum.

Ratio est secundò. Lumen gloriæ, nec non ipsa visio hæc ratione esset ex hypothesi supernaturalis, & non esset: quia supernaturale est, quod excedit vires totius naturæ creabilis: sed visio & lumen gloriæ, utpote naturæ creatæ debitum, non excederet vires totius naturæ creabilis: ergo neutrum esset supernaturale.

Ratio est tertio. Omne ens supernaturale est tale, vel quia in se ipso excedit totum ordinem entis creati & creabilis; vel quia dicit intrinsecam & specificativam sui habitudinem ad ens à se, quatenus excedit omne ens creatum & creabile: sed substantia creata neutro modo potest esse supernaturalis. Non primò, quia quod se ipso excedit totum ordinem entis creati, est ens increatum, & à se, adeoque DEUS. Non secundò modo, quia substantiæ specificativum est pars intrinseca ipsius, non habitudo ad aliquid extrinsecum.

13. Hinc ratio est quartò: quia talis substantia supernaturalis, cui lumen gloriæ esset connaturaliter debitum, non esset creatura, sed DEUS. Sequela probatur primò, quia per naturam & essentiam esset prima radix visionis & charitatis,

adeoque esset gratia subsistens, & haberet naturam divinam non analogicè & adoptivè, sed substantialiter & univocè communicatam: nec esset per naturam serva, sed filia DEI.

Secundò: quia esset per naturam simpliciter impeccabilis, quod SS. PP. cum S. D. 1. p. q. 63. a. 1. in c. & Scoto in 2. dist. 23. q. un. soli DEO volunt esse proprium.

Tertio: quia foret per naturam beata, adeoque rursus per naturam indestruibilis: siquidem actualis perpetuitas est essentielle predicatum beatitudinis.

Quartò. Talis creatura posset alios sanctificare & justificare, siquidem principaliter & connaturaliter contineret principia sanctitatis & visionis.

Quintò. Si lumen gloriæ posset esse connaturaliter debitum, etiam lumen propheticum posset esse hoc modo debitum, siquæ futurorum contingentium cognitio posset ejusmodi creaturæ esse connaturaliter debita, quam tamen cognitionem Theologi cum Tertull. pro caractere & testimonio divinitatis agnoscunt.

Sextò. Talis substantia careret potentia obedientiali, dum omnia quæ aliis conveniunt per elevationem & potentiam obedientialem, illi substantiæ deberentur, & convenirent, per naturam.

Oppones primò. Potest probabiliter dari modus substantialis. v. g. unionis hypotattica: ergo etiam alia substantia supernaturalis. Resp. Etiam si unio hypotattica esset modus substantialis (quod tamen in nostra Theologia fallum est) illud tanquam ens incompletum per intrinsecam habitudinem ad extremum supernaturale specificari posse: non autem substantiam completam, de qua sermo est.

Secundò. Attributa divina à creaturis participantur in ordine supernaturali; ergo etiam ratio substantiæ potest in ordine supernaturali participari. Resp. dist. conseq. ratio substantiæ in ordine supernaturali participatur analogicè & accidentaliter, concedo: univocè & substantialiter, nego.

Tertio. Vel repugnaret creata substantia supernaturalis, quæ creata, vel quæ substantia est: non quæ creata, quia dantur plurimæ entitates creatæ supernaturales, ut gratia, charitas &c. non quæ substantia est, quia DEUS est substantia supernaturalis. Resp. repugnare ex utroque capite simul sumpto, ut ex dictis patet.

Quartò. In ordine naturali ratio substantiæ potest à creatura substantialiter participari: ergo etiam in ordine supernaturali. Resp. disparitatem esse, quòd ordo naturæ non specificet per habitudinem ad DEUM; uti contra ordo supernaturalis specificatur per habitudinem ad DEUM, ut est in se ipso.

Quintò. Omne accidens dicit ordinem ad aliud: quod subjectum connaturale; ergo cum debetur accidentia supernaturalia creata, dari poterit aliquod subjectum connaturale ipsorum: sed hoc non esset aliud, quam substantia supernaturalis, ergo. Resp. ex hoc nimium probati, nempe quòd defacto daretur talis substantia creata super-